

Το Ακραίο Κέντρο

Γράφει ο **Ανδρέας Σταλίδης**.

Δημοσιεύθηκε στην [Εστία, 6 Φεβρουαρίου 2018](#).



Θα σπαταλήσω χώρο για να σταχυολογήσω την ορολογία κειμένου 600 λέξεων με θέμα τα Συλλαλητήριο Θεσσαλονίκης 1992 και 2018 μία εβδομάδα πριν διενεργηθεί το δεύτερο: «εθνικιστικό (4 φορές), εθνολαϊκισμός (4), δεξιά (2), ακροδεξιά (2), παραλήρημα, παραζάλη, παραίσθηση, παραμορφωμένα, πουλάει παραμύθι, ρατσιστικό, γραφικό, ολοκληρωτικό, τέρατα, ζηλωτές, αφελείς, περιθωριακές δυνάμεις, παλιομοδίτες, ανορθολογική φρενίτιδα, εμπύρετη ζάλη, ακροδεξιά ρητορική, σοβινιστική ταυτότητα, αμετροεπή, φαιδρό θέμα, παρέσυρε γνωστικούς. Ταυτόχρονα το κείμενο διαπνέεται από τσουνάμι συναισθήματος: κυριαρχημένος, καταθλιπτικό, βιαστικά, νευρικά, βουβή θλίψη, απόλυτη μοναξιά, μίσος, φόβος (2), δειλία, απομόνωση, ορμή».

Κι όμως! Ένα τέτοιο κείμενο [δημοσιεύθηκε](#) σε μεγάλη εφημερίδα (υποτίθεται «Συντηρητική»!), υπογεγραμμένο από καθηγητή Πολιτικών Επιστημών^[1]. Υπήρχε βέβαια και μία επίφαση επιστημονικού συμπεράσματος: «**Το συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης (του 1992) υπήρξε η μήτρα της σημερινής άκρας δεξιάς, της Χρυσής Αυγής**». Η διαπίστωση το 2018 ειδικού μάλιστα στις δημοσκοπήσεις ότι η μήτρα της σημερινής Χρυσής Αυγής, η οποία από 0.1% το 2009 εκτινάχτηκε

στο 7% το 2012 ήταν το Συλλαλητήριο του 1992, δηλαδή έδρασε με 18 χρόνια καθυστέρηση, ξεπερνά κάθε φαντασία! Δεν το σχολιάζω. Του παραχωρώ το μονοπώλιο σε επίθετα και συναίσθηματικό λόγο.

Ασφαλώς, δεν είναι μοναδικό φαινόμενο. Οργίασε τις τελευταίες εβδομάδες η συστηματική καθύβριση και απαξίωση της λαϊκής έκφρασης γνώμης. Δεν είναι όμως ούτε καινοφανές. Το 2007 έτερος επιστήμων, Ιστορικός, ηγέτης της σχολής του αναθεωρητισμού απάντησε στις αντιδράσεις για το [σχολικό βιβλίο Ιστορίας](#) της ΣΤ' Δημοτικού με τίτλο άρθρου «[Ψυχωτικές αντιδράσεις](#)»[2]. Δεν ήταν δυνατόν βέβαια να διαφωνεί κανείς γνωστικός μαζί του.

Το 2011 σε τηλεοπτική εκπομπή σχολιασμού για το [αφιέρωμα στο 1821 \(του ιδίου σταθμού\)](#), άλλος ειδήμων[3] Ιστορικός [ξέσπασε σε όργιο μηδενισμού](#): «Ψάξαμε και δεν βρήκαμε τίποτα άξιο (του ελληνικού πολιτισμού) για να διασωθεί, μόνο γενιτσαρισμό, παιδομάζωμα, αρματολίκια και ληστρική λειτουργία των κοινοτήτων. Είναι όλα στη φαντασία μας».

Το 2012 εξεδόθη το βιβλίο του Γ. Κεκαυμένου για το [Κρυφό Σχολειό](#) και όταν φοιτητής το έδειξε στην καθηγήτριά του, εκείνη αρνήθηκε να το πάρει στα χέρια της αν δεν μάθαινε πρώτα «σε ποια ομάδα ανήκει ο συγγραφέας»!

Δεν είναι θλιβερό το φαινόμενο πανεπιστημιακοί να δρουν έτσι; Με ρίψη επιθέτων σε ρυθμό πολυβόλου, συναισθηματικό λόγο, ολική απαξίωση ή εξύβριση της αντίθετης άποψης, εθνομηδενισμό και οπαδική συμπεριφορά.

Το κλίμα αυτό περνάει και στη γενικότερη δημόσια σφαίρα. Μερίδα του τύπου, πολιτικών, καλλιτεχνών και θαμώνων πάνελ με εξαιρετική άνεση επιδίδονται σε παρόμοιες τακτικές δαιμονοποιώντας, αν όχι αποκλείοντας, αντίθετες απόψεις ως ακραίες. Εκφράζονται με εμπάθεια, ανελαστικότητα, υπερβολή και ταυτόχρονα με χαρακτηριστικά αυτο-θέωσης ως «δημοκράτες και προοδευτικοί». Συγγνώμη, αλλά εγώ αυτά τα ονομάζω άκρο. Ένα άκρο, το οποίο επειδή επιδιώκει και εκπροσώπηση στο πολιτικό φάσμα, θα το αποκαλούσα «Ακραίο Κέντρο».

Η ύπαρξή του εξηγεί την αχανή διάσταση κοινής γνώμης και διαμορφωτών της σε διάφορα ζητήματα ταυτότητας των τελευταίων δεκαετιών: [θρήσκευμα στις ταυτότητες](#), [Σχέδιο Ανάν](#), [βιβλίο Ιστορίας](#), [δικαίωμα λόγου στο κλήρο](#), όνομα της [Μακεδονίας](#). Το μοτίβο είναι >70% του λαού να πιστεύει κάτι και το 90% των διαμορφωτών της κοινής γνώμης να προπαγανδίζει το ανάποδο.

=====

Υποσημειώσεις.

[1] **Μίκος Μαραντζίδης**, «Η βαριά κληρονομιά του συλλαλητηρίου»., Καθημερινή 14.1.2018. Υπογράφει ως «καθηγητής Πολιτικής Επιστήμης στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας και επισκέπτης καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Καρόλου στην Πράγα.»

[2] **Αντώνης Λιάκος**, «Ψυχωτικές αντιδράσεις», Το Βήμα, 27.1.2008. Στο μισό άρθρο αναλύει τον «μηχανισμό της ψυχωτικής λειτουργίας». Υπογράφει ως «Καθηγητής Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών»

[3] **Θάνος Βερέμης**. Ομότιμος καθηγητής Πολιτικής Ιστορίας στο τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Διετέλεσε και Διευθυντής και Πρόεδρος του ΕΛΙΑΜΕΠ, και Πρόεδρος του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας.

Πηγή: www.antibaro.gr/